

Більшовицько-марксистський геноцид української нації

...Нам було зрозуміло, що революція має
тільки одного справді страшного ворога — Росію [1].

К. Маркс, Ф. Енгельс

Росія, ця варварська раса, страшенно могутня...
...Слов'янські варвари — природні
контрреволюціонери, особливі вороги демократії [2].

К. Маркс

Необхідна безжалісна боротьба не на життя,
а на смерть зі зрадницьким щодо революції
слов'янством... винищувальна війна і безжалісний
терор...

...Кривавою помстою відплатить слов'янським
варварам всезагальна війна... Вона цілковито
знищить...

цілі реакційні народи — і це теж буде прогресом! [2]

Ф. Енгельс

Цей геноцид має велику попередню історію, що розпочинається
марксистським вченням про революційну перебудову світу.

Викладене в десятках товстих томах Маркса і в стисло-концентрованому, спресованому до гасел «Маніфесті комуністичної партії» (Госполитиздат. М., 1950), це вчення наскрізь просочене звіриною злістю, закликами до насильства, до всевітньої кривавої бойні. Складається враження, що автор цього маячного навчання страждав патологічною ненавистю до усього світу, роду людського або, як сказав поет: — *И все, что пред собою видел, он презирал и ненавидел!* Наче в нього не було нічого такого, що дороге більшості людей — батьківщини, національності, моралі, честі, совісті, сорому, не було нічого святого. А була лише всепожираюча демонічна жага влади, світового панування з метою переробити цей ненависний йому рід людський за власним огидним образом і подобою.

Особливо люто він зневажав, ненавидів село, селянство: «*ідіотизм сільського життя*» [1]; «*Селяни — не революційні, а консервативні. Навіть більші, ніж реакційні: вони прагнуть повернути назад колесо історії*» [2]. Для Маркса, зведеного, немов курок, готового, до революції, людини, що скеровує колесо історії тільки вперед, важко навіть уявити більшого ворога, аніж байдужого до революції селянина, який ще й перешкоджає, крутить його колесо назад.

Фахівці давно розкрили, а саме життя, за минулі від часу його написання майже 200 років, незаперечно засвідчило неспроможність, хибність марксового вчення, яке не витримало перевірки часом і зазнало цілковитого краху. Не збулися основні його передбачення, пророцтва: капіталізм так і не загинув, а навпаки, успішно розвивається; так і не знищена приватна власність: буржуа, капіталісти, бізнесмени процвітають і виявилися не такими вже всі підряд людоджерами, якими зображав їх великий революціонер-«гуманіст»; вони не «тремтять» перед своїм «гробарем» — робітничим класом, з яким у розвинутих капіталістичних країнах виробили взаємоприйнятні виробничі відносини, що забезпечили йому чудові трудові і соціальні умови. Після розвалу СРСР, що тримав на у багнетах весь соціалістичний табір, тільки Північна Корея і Куба ще прямують марксистським шляхом, пожинаяючи гіркі плоди. Більше охочих вставати на цей шлях у нинішньому світі немає. А Китай давно бурхливо розвивається не за марксівськими рецептами.

***

До того ж це вчення виявилось і наскрізь брехливим.

Під прикриттям гучних закликів, гасел про нібито батьківське співчуття до нещасних пролетарів, робітників, заради щастя яких і проголошувалася, мовляв, всевітня комуністична революція, ретельно була замаскована справжня засекречена мета: *за допомогою революції пролетарів здобути світове панування, абсолютну владу, диктатуру для марксів і К°.*

«Серед усіх класів, що протистоять нині буржуазії, тільки пролетаріат є справді революційним класом... першим кроком революції є перетворення пролетаріату в панівний клас... Пролетаріат використовує своє політичне панування для того, щоб вирвати в буржуазії крок за кроком весь капітал, централізувати всі засоби виробництва в руках держави, тобто пролетаріату» [1], а насправді в руках марксистської верхівки, що править пролетаріатом. Це і є справжня мета, мрія марксизму.

Чому саме пролетарів Маркс визначив головною революційною силою? Чому не робітників, хоча, немов спритний циркач, жонглер, без кінця підлещується до них, розхвалює, ставить поруч із пролетарями, то міняє їх місцями, обіцяє то пролетарям, то робітникам світове панування і саму революцію називає то пролетарською, то робітничою? Чому остаточно обирає все-таки пролетарів і в завершальному гаслі свого Маніфесту для робітників місця не знаходить: *«Пролетарі всіх країн, єднайтеся!»*? Випадково все це чи ні? Ні, звичайно, тому що в Маркса випадків не буває, усе продумано, враховано, до дрібних деталей: великий учений, мислитель все-таки.

Справа стає зрозумілішою, коли довідуєшся, що означає слово *«пролетар»*, що це за людина. У словнику В. І. Даля читаємо: *пролетар — це бобир, бездомний або безземельний, безпритульний*. В інших словниках: *«найнижча незаможна верства громадян», «декласовані верстви суспільства»*. У самого Маркса: *«Люмпен-пролетаріат — пасивний продукт гниття найнижчих пластів старого суспільства... пролетаріат не має власності... немає нічого свого, що потрібно було б йому охороняти... його ставлення до дружини і дітей не має нічого спільного із сімейними відносинами... Закони, мораль, релігія — усе це для нього всього лише забобони» [1]*. Від Маркса ще можна довідатися, що пролетарі не мають також батьківщини і національності, тобто роду-племені. Отже, крім усього іншого, вони ще й безродні, інтернаціоналісти, космополіти.

От яка людина, названа *«пролетарем»*. І коли такі люди *«об'єднуються»* — виходить *«пролетаріат»*.

І світове панування саме таких людей проголошує Маркс, саме їх закликає за допомогою насильства захопити всі багатства, скарби світу і внаслідок цього стати щасливими. Лише їх він вважає здатними на такий «подвиг». Маркс довго шукав виконавців своїх сатанинських задумів і таки знайшов: лише покидьки, здатні на такі «подвиги», бо для людей з нормальною психікою, мораллю, совістю ці «подвиги» огидні. І якщо очолити пролетарів (а це значно простіше, ніж очолити робітників, повну довіру і слухняність яких необхідно завоювати) у боротьбі за світове панування, то це панування автоматично опиниться в руках марксистських вождів.

І саме в цьому весь фокус, суть і секрет марксизму.

***

На Росію, добродії, мені наплювати, це тільки мотлох.

Я ненавиджу селян, мужиків... Селяни уособлюють усе те, що я ненавиджу — традиції, віру, релігійний ентузіазм, ручну працю. Я заграю, навіть підлещуюсь до них, але я їх ненавиджу. Я бажаю, щоб вони всі загинули, всі до одного...

...Я сподіваюся, що ми вигадаємо спосіб... замордувати всіх селян...

...Кров — найкраще добриво, яке дає нам природа [3].

В. Ленін

Ми повинні перетворити Росію на пустелю, населену білими неграми, яким ми дамо тиранію, що ніколи і не снилася найстрашнішим деспотам Сходу... Ми проллємо такі ріки крові, перед якими здригнуться і сплотяться усі втрати капіталістичних воєн... Найбільші банкіри з-за океану якнайтісніше працюватимуть з нами. Якщо ми виграємо революцію, розчавимо Росію, то на її похоронних уламках зміцнимо владу сіонізму і станемо такою силою, перед якою увесь світ опуститься на коліна. Ми покажемо, що таке справжня влада. За допомогою терору, кривавих лазень ми доведемо російську інтелігенцію до повного отупіння, до ідіотизму, до тваринного стану... А наші юнаки в шкіряних куртках — сини годинників з Одеси й Орші, Гомеля й Вінниці — о, як чудово, як прекрасно уміють вони ненавидіти все російське!.. З якою насолодою вони фізично знищать російську інтелігенцію — офіцерів, інженерів, учителів, священників, генералів, агрономів, академіків, письменників!.. [4]

Л. Троцький

Інтернаціонал розпорядився, щоб європейська революція почалася в Росії. І почнеться... тому що немає в нас для неї надійної відсічі ні в керівництві, ні в суспільстві. Бунт почнеться з атеїзму і грабежу всіх багатств. Звергнуть релігію, зруйнують храми і перетворять їх на казарми, стайні, заллють світ кров'ю, а потім самі злякаються... Євреї погублять Росію і очолять анархію [5].

Ф. Достоевський

Справжню потайну суть, мету марксизму відверто, без найменшого сорому продемонструвала більшовицька революція, затіяна її вождями, одноплемінниками, старанними учнями Маркса лише заради захоплення у свої руки жаданої влади.

Серед усіх без винятку відомих революцій вона єдина виявилася настільки ґрунтовно, детально розробленою теоретично й практично. Її підготовці і реалізації присвятили десятки років завзятої праці, сотні капітальних робіт Маркс, Енгельс, Ленін, Сталін (не згадуємо інших численних незначних мудреців). Їх постулати проголосили на все ХХ століття найбільші мислителі, теоретики, практики революційної перебудови світу, вершителі долі людства. У свідомості багатьох вони залишаються такими і сьогодні, такими ж, як і Гітлер або Мао Цзедун, який свого часу заявив: найбільші політики ті, які мають мужність знищити більше людей, — немає нічого страшного в термоядерній війні: якщо в ній загине навіть половина китайців, то половина все ж залишиться.

Особливо ревно, сумлінно більшовицькі вожді засвоїли марксистську ненависть, презирство до села, мужика: у всіх текстах дореволюційних програм більшовицької партії селянство жодного разу навіть не згадувалося як союзник, навіть учасник революції. Ця ненависть підсилилася ще й особистими мотивами основного більшовицького вождя Леніна. Коли мама (у дівочтві Бланк) на честь закінчення університету подарувала йому невеликий маєток (один з двох, якими володіла) з селом, місцеві селяни незабаром так зненавиділи нового пана, який гаркавить, що юний новоспечений поміщик у відповідь ще більше зненавидів їх. І відтоді вислів «дегевенський ідиотизм» (рос.) став його улюбленим. Однак теорія теорією, ненависть ненавистю, а грішне життя іноді змушує забувати про них, якщо того вимагає політична ситуація. А саме така ситуація склалася для більшовиків у самий переддень їхньої революції.

Після провалу більшовицького путчу 1905 року* партія була розгромлена, її залишки пішли в підпілля і фактично не діяли аж до 1917 р., її керівні кадри, активісти опинилися у в'язницях і засланнях, а вожді, включно з Леніним, втекли за кордон і переховувалися, животіли там 12 років, втративши найменшу надію на саму можливість революції. І коли гримнуло людневе повалення царату, воно застало їх, зокрема Леніна, зненацька, виявилось несподіванкою — громом серед ясного неба. Коли Леніну прибігли повідомити цю радісну звістку, найбільший революційний провидець накинувся на своїх інформаторів мало не з матюками і кулаками, у гніві репетував, що цього не може бути, що це провокація. І повірив лише газетам. Зовсім розгубленим більшовицьким вождям слід було повертатися в Росію з повним нерозумінням політичної обстановки в ній і без будь-якого плану дій.

Єдине, що вони чудово розуміли, то це те, що потрібні гроші і чималі, тому що без них революції не зробиш.

За порадою і з допомогою старого друга, соратника у путчі 1905 року, мільйонера, хитрого єврея *Парвуса* Ленін уклав таємний договір з німецьким Генштабом: після захоплення влади більшовики виводять Росію з війни, а Генштаб дає йому зараз на переворот мішки валюти й у заплomboваному вагоні перевозить його з цими грішми, а також соратниками зі Швейцарії до Росії.

З величезними коштами, отриманими від американських олігархів, повернувся в Росію і *Троцький*.

Однак після повернення, крім іноземних грошей, у більшовицької верхівки більше нічого не було.

У лавах більшовицької партії, що вийшла з підпілля і фактично була розваленою, нараховувалося близько 25 тисяч членів, водночас у партії есерів — значно більше, у кадетській партії — понад 400 тисяч. Вона не мала жодного впливу на політичну ситуацію в країні, так само як авторитету, підтримки серед робітників, не кажучи вже про селян, якими верховодили есери. До того ж у ній панував ідеологічний різнобій, розкол на різноманітні угруповання, клани. А ще великі розбіжності, протиборство, сутички панували серед її керівників.

Зваживши на це, Ленін вирішив, що більшовики повинні, насамперед, негайно заявити про себе. Першу голосну заяву він зробив у ніч повернення 3 квітня 1917 р. із броньовика на Фінському вокзалі столиці, закликаючи Росію до негайної соціалістичної пролетарської революції, *«про яку так довго говорили більшовики»*. Цей заклик не викликав особливого ентузіазму в країні, а *Плеханов* навіть назвав його цілком справедливо *«маревним»*, але зате Росія почула про існування в ній більшовиків.

Ще голосніше більшовики заявили про себе 3 липня: під час мирної демонстрації в Петрограді вони організували збройну вилазку, влаштували кровопролиття, спровокували жорстоку розправу влади над демонстрантами. Внаслідок цієї безглуздої провокації партія, яка ще не встигла прийти до тями, знову була розгромлена, змушена знову тікати в підпілля. Її газети, друкарні, на створення яких пішло чимало привезених грошей, були знищені, багатьох партфункціонерів відправили за ґрати.

Одночасно в руки контррозвідки потрапили документи про німецькі гроші Леніна. Проти нього і низки його соратників порушили кримінальну справу, звинуватили в шпигунстві на користь Німеччини, у зраді батьківщини, їх розшукувала прокуратура Петроградської судової палати. Ленін негайно втік у Розлив, потім у Фінляндію і причаївся там на цілих три місяці. Навіть після повернення в Петроград 7 жовтня, він переховувався ще майже місяць, аж до перевороту. Однак відчувши, що переворот може відбутися і без нього, що з його рук вислизає влада, він переборов свій страх і переодягнений у жіночий одяг (більшовики брехливо приписують це перевдягання *Керенському*) у ніч повстання з'явився в Смольний і взявся за кермо.

***

Тільки все це буде згодом. А відразу після повернення йому довелось вирішувати важке, як камінь, завдання:

- *Де знайти силу, здатну привести до влади фактично розгромлених більшовиків?!*
- *Як цю силу зрушити на такий крок, як її обдурити; чим спокусити; звабити; які для цього потрібні гасла?!*

Марксистська теорія в цьому випадку не могла допомогти ні на йоту. Збирати люмпенів-пролетарів, організувати їх у клас не було ні сили, ні часу. Робітники відверто не підтримували більшовиків. Та й революція їм зовсім не була потрібна: вони мали роботу, непогану зарплату, броню від фронту на величезних оборонних підприємствах. До того ж з ними загравали, шукали їхньої підтримки й уряд, і багато партій, значно авторитетніших, ніж більшовицька. Не потрібна була революція і селянам. Їм потрібне було лише якнайшвидше закінчення війни і поміщицька земля, оскільки землі, яку їм дав свого часу *Століпін*, убитий юдо-марксистами, було замало. Якби він залишився живий, то, можливо, за 1911–1917 роки цілком вирішив селянське земельне питання, завершив би наведення порядку в країні, врятував би царя, не допустив би ні війни, ні лютневої революції. Можливо. Але його вбили, щоб йому не вдалося цього зробити.

Отже, крім Леніна і певної частини більшовицької верхівки, яка день і ніч мріяла про владу, революція нікому більше не була потрібна.

Становище здавалося абсолютно безвихідним, не було найменшої надії.

У той момент була тільки одна сила, що могла дати владу більшовикам — це ненависне Леніну селянство.

Переважну більшість солдатів і матросів становили саме селяни. Їм давно осточортіла війна, окопи, і вони вже потрохи покидали фронт, бігли додому і захоплювали поміщицькі землі. Потрібно було терміново знайти гасла, які б торкалися насущних, животрепетних інтересів, нестатків села, мужика.

Ленін знайшов їх, точніше, узяв готовими. Їх виявилось всього два:

- *Геть війну! (Декрет про мир)*. Він задовольняв одночасно і селян, і німців, оскільки означав вихід Росії з війни.
- *Землю селянам! (Декрет про землю)*.

Перший «подарував» йому разом із грішми німецький Генштаб. Другий він украв в есерів, які не наважилися до кінця скористатися ним, тобто — закликати селян силоміць захоплювати поміщицькі і монастирські землі, як це зробив Ленін. Він проголосив також вічний союз робітників і селян під мудрим керівництвом більшовиків, які надалі пильно стоятимуть на захисті цього братерського союзу.

Усе це мало приголомшуючий успіх серед селянства, за одну мить більшовики стали його кумирами, яких воно відразу привело до влади на своїх солдатсько-матроських багнетах.

Запам'ятаймо це.

Трохи згодом Ленін вигадав гасло і для люмпен-пролетарів, утім, як і для робітників, селян, солдат, матросів, що з величезним ентузіазмом підхопили і реалізували його:

Грабуй нагробане!

* * *

Як і слід було очікувати, захопивши владу у великій, досить заможній країні, що успішно розвивалася, більшовики за мить занурили її в безодню багаторічної тотальної розрухи, убогості, голоду, неймовірних народних страждань, в непроглядний морок, розпач.

Вони встановили на десятиліття диктатуру воістину тваринного режиму масових репресій, беззаконня, нечуваних за своїм бузувірством масових катувань, страт. Цей режим нацькував брата на брата, сина на батька, організував братовбивчу громадянську війну, три моторошні голодомори, вкрив країну густою мережею концентраційних таборів і катівень для допитів, перетворив її в суцільну всенародну в'язницю, залив кров'ю. Він нищив народну культуру, традиції, дав волю, тваринним інстинктам, пристрастям, привселюдно поглулумився над вірою, культовими храмами усіх віросповідань, тисячі церков, мечетей, синагог, соборів, монастирів перетворив на склади, стайні, в'язниці, а 60 тисяч із 80 існуючих у той час — зруйнував вщент. Він прокляв, розіпнув самого *Бога*, а богами призначив своїх вождів-зарізяк. І сьогодні, через сто років, руїни дивних своєю колишньою красою створінь рук людських, безцінних історичних культових пам'яток по всій країні свідчать, волають про незрозумілу тваринну природу, суть того мерзенного вчення, тієї революції, режиму, який вона запровадила.

«Саме тепер і тільки тепер, коли в голодних місцях їдять людей і на дорогах валяються сотні, якщо не тисячі, трупів, ми можемо (і тому повинні) провести конфіскацію церковних цінностей із шаленою і нещадною енергією, не зупиняючись перед придушенням якого завгодно опору...

...Чим більше представників реакційної буржуазії і реакційного духівництва вдасться нам під час цього розстріляти, тим краще. Треба саме тепер провчити цю публіку так, щоб на кілька десятків років про жодний опір вони не посмітили й подумати» (3 листа-директиви Леніна від 19.03.1922 [6]).

Тільки за період від 1918 до 1924 року, тобто за 6 років (з них 4 роки до хвороби і смерті від сифілісу, країною, диктатурою безпосередньо керував найбільший революціонер, теоретик і найбільший нелюд *Ленін*). Внаслідок репресій, голоду і громадянської війни загинуло понад 20 мільйонів осіб, тобто 3,3 мільйона на рік, це удвічі більше, ніж загальна чисельність жертв Першої світової війни — 9 млн. У громадянській війні загинуло 15 млн, з яких тільки 400 тис. на полі бою. А в першій світовій війні Росія втратила два мільйони.

***

Після захоплення влади невелика жменька більшовицької верхівки старанно концентрувала її у своїх руках — у *Політбюро ЦК* своєї партії — верховному органі абсолютної диктатури.

Саме в цьому органі вони відверто, без приховування реалізували раніше таємну доктрину марксизму, яка становить його суть: у складі цього *Політбюро* практично згуртувалися лише одноплемінники *Маркса*, у руках яких і опинилася абсолютна влада.

Правда, серед них виявився один трохи «не свій» — грузин Сталін, якого протяг особисто Ленін. За що, за які заслуги для нього був зроблений такий «антимарксистський» виняток, за що його так «любив» і прощтовхував нагору Ленін, залишається не з'ясованим.

Зате тепер загальновідомо, яку ціну заплатили тодішні члени Політбюро за цей, здавалося б, невинний відступ від постулатів доктрини свого великого вчителя-одноплемінника, таємної для непосвячених, але добре відомої їм. За довгі роки спільної діяльності Сталін довідався чимало про їхні злочини, ретельно вивчив їхню таємницю, справжню тваринно-диявольську натуру й суть і в лютій сутичці з ними за встановлення своєї особистої абсолютної диктатури в 30-ті роки протяг їх через тортури своїх катів, через ганебні судилища і майже всіх знищив. Не уникнув такої долі і значно раніше виселений із країни і непогано влаштований в Мексиці *Троцький*: після декількох невдалих замахів сталінський агент все-таки проломив йому голову льодорубом.

Від 1917 р. і до розвалу СРСР, тобто впродовж 84 років Політбюро залишалося верховним органом абсолютної політично-державної влади. Йому беззаперечно підпорядковувались ради всіх рівнів, до Верховної включно, а також уряд, армія, суди, правоохоронні і каральні органи, профспілки, громадські організації.

За всі ці роки в складі Політбюро не було жодного, геть жоднісінького справді робітника, селянина, пролетаря.

Ось так цей парторган впродовж століття демонстрував усьому світові безпардонну облудність юдо-марксизму, що клявся за допомогою революції дати владу, всесвітнє панування пролетарям, робітникам, селянам, солдатам, матросам і кому там ще всезагальне щастя. Насправді всім дали дулю, а здобута з їх допомогою влада виявилася в руках замкнутої, безконтрольної групи вождів-партократів, одноплемінників Маркса.

* * *

А розруха і народні нещастя розпочалися буквально від перших днів більшовицької диктатури. Тільки-но вона за максимально стислий час зруйнувала «до основи» управлінське, виробниче, господарсько-економічне життя країни, енергопостачання, транспорт, торгівлю, словом усе, що можна було зруйнувати, у містах відразу почався жорстокий дефіцит товарів і продовольства, запахло голодом. Це спричиняло обурення усього населення та робітників, почалися масові виступи проти більшовиків.

Становище гранично ускладнилося ще й необхідністю термінового виходу Росії з війни внаслідок фінансових зобов'язань більшовиків.

Очевидно, у перші дні приходу більшовиків до влади німецький Генштаб пред'явив партії Леніна свої рахунки — зажадав негайно відпрацювати отримані гроші і погрожував викриттям у випадку зволікання, що означало для вождя політичну смерть і всесвітню ганьбу. Тобто зволікання з виходом Росії з

війни було для нього справді *«смертельним»!* Буквально через лічені дні після більшовицького захоплення влади радянська делегація на чолі з *Адольфом Абрамовичем Іоффе* вже розпочала з німцями мирні переговори. Наче у більшовиків не було жодних інших важливіших і терміновіших справ, — цими переговорами щодня в поті чола і спини займалася вся більшовицька верхівка разом із Леніним. Чудово розуміючи, що він безпомічно висить у них на гачку і виконає будь-які умови, німці пред'явили воістину дивовижні, драконівські умови миру: вони відбирали в Росії територію обсягом понад 150 тисяч квадратних кілометрів, зокрема всю Україну, частину Білорусії і Прибалтики, територію Кавказу, ще й призначили контрибуцію сумою 6 мільярдів золотих рублів. Після підписання договору німці захопили понад 1 мільйон квадратних кілометрів російської території, зажадали віддати їм Чорноморський військовий флот.

Зрозуміло, у такій безвиході Ленін погоджувався на беззастережне підписання цього диявольського договору, був готовий віддати половину Росії, аби німці залишили його в спокої й перестали шантажувати. Зрозуміло й те, що проти його підписання рішуче виступили навіть найближчі соратники *Троцький, Свердлов, Бухарін*, більшовицький ЦК, «ліві комуністи», ВЦВК, навіть вірна коханка *І. Арманд*, тобто всі, хто мав голову.

Немов зацькований звір, вождь метався між своїми соратниками, просив, благав, перед Троцьким навіть падав на коліна і таки вимолвив підписання цього ганебного договору.

Страшно дорого обійшлися країні, її народові ленінське диявольське зрадництво батьківщини, служба німецькому Генштабові заради задоволення своєї патологічної спраги особистої влади.

Якби Брестський мир був єдиним злочином Леніна, більшовиків, то й тоді вони б заслуговували прокльону. Але вони зробили їх стільки, що й усіх прокльонів не вистачить, а серед цих злочинів Брестський договір просто посередній.

До розрухи, голоду, загального розпачу додався ще і цей «мирний договір». Країна буквально закипіла ненавистю до більшовиків, над якими нависла реальна загроза втрати влади.

Рятуючи свою шкуру, вони нацькували голодуючих робітників на селян:

— *Йдіть у село і забирайте хліб, який ховають від вас куркулі!*

Голод, як кажуть, не тітка, і злюмпований робітничий клас із задоволенням прийняв це «чудове» гасло і поринув у село грабувати до-недавно віднайденого свого союзника, брата-селянина. Навесні 1918 року було терміново сформовано збройні робочі продовольчі загони, чисельність яких до осені перевищила 40 тисяч багнетів. Вони грабували село сумлінно, начисто. У разі потреби залучали й регулярні військові частини.

Ленін особисто керував цим грабежем, давав місцевій владі найсуворіші вказівки, директиви, вимагав їхнього негайного виконання:

«Розстрілювати змовників і тих, які вагаються, нікого не запитуючи і не допускаючи ідіотської тяганини...» [7]

...Повісити (неодмінно повісити, щоб народ бачив) не менше 100 відомих куркулів... забрати від них весь хліб, призначити заручників. Зробити так, щоб на сотні верств навкруги народ бачив, тремтів, знав, кричав — душать і задушать куркулів. Телеграфуйте про одержання і виконання [8].

Під личиною «зелених» (ми потім на них усе звалимо) пройдемо на 100-200 верст і перевішаємо куркулів, поміщиків, попів. Премія 100.000 руб. за вішальника» [6].

Не минуло й півроку, як більшовики почали війну проти селянства, яке дало їм владу. Ця війна тривала безупинно аж до 1954 р., тобто майже 40 років.

Село запекло пручалося юдо-більшовицькому грабежу, убило тисячі «продотрядовців». Однак сили були занадто нерівні і хліб викачували й викачували вщент. Голод, масова голодна смерть охопили сільські регіони насамперед України, Кубані, Поволжя.

Коли ходаки з українського села, що вимирало, прийшли за допомогою до Лейби Троцького, цей вилупок обурено сказав їм:

— Так хіба ж це голод?! От коли я доб'юся, щоб ваші матері їли своїх дітей, тоді й буде справжній голод! Тоді й приходьте! [9]

Знайшли в кого просити допомоги нещасні. Адже для більшовицьких вождів-нелюдів, мерзоти, у якої рука не здригнулася нишком розстріляти помазаника Божого — царя, разом з родиною дітьми, прислугою й доктором Боткіним, сіромахи-селяни були не людьми, а гноєм.

І селянам нічого не залишалось, як захищатися від цієї юдо-більшовицької звірини, нарощувати свій збройний опір. Тоді, по суті, і розпочалася чотирьохрічна громадянська війна, що злилася з білим рухом та інтервенцією Антанті.

***

Але і після чотирьох років війна селян з більшовиками не тільки не стихла, а й набрала нових обертів. По всій країні спалахнули масові збройні селянські повстання, насамперед у найзаможніших сільських регіонах, де більшовицький грабіж, репресії були особливо жорстокими, — на Україні, Кубані, Дону, Тамбовщині, на Поволжі. Вони почали поширюватися і у військових частинах. Повстав Кронштадт, після того як його моряки, селянські сини, побували під час відпусток у рідних вмираючих від голоду селах. На Тамбовщині на сторону селян перейшли військові підрозділи під командуванням *Антонова*.

Для більшовицької верхівки справа набрала настільки небезпечних обертів, що вона почала подумувати про втечу з країни, якщо не вдасться придушити селянство. На цей випадок *Ленін, Троцький, Зинов'єв (Апфельбаум)*,

Каменев (Розенфельд), Менжинський, Держинський, інші партбонзи перерахували на свої рахунки в іноземні банки величезні валютні суми.

Найбільш завбачливим серед них виявився голова ВЦВК, «всеросійський староста» *Свердлов (Янкель Мойсейович Гаухман)*. Через багато років після його смерті (помер у 1919 р., у віці 34 роки за таємничих не цілком відомих дотепер обставин) у кремлівському складі знайшли його особистий величезний сейф. Він виявився вщент заповненим коштовностями, ювелірними виробами, золотими монетами, закордонною валютою. У ньому також знайшли цілу купу закордонних паспортів — його, членів родини і найближчих родичів. Усе це було приготовлене, очевидно, на випадок, якщо доведеться чкурнути.

А наразі більшовицькі вожді спрямували на придушення селянського повстання всю міць Червоної Армії, каральних органів, партійно-радянський актив. Кронштадтське повстання утопили в крові матросів, яких косили кулеметами, артилерією.

Під час придушення «антонівщини» *Тухачевський і Антонов-Овсієнко* застосували отруйний газ. За укриття «бандита» або зброї, хазяїна садиби розстрілювали на місці, родину виселяли, будинок спалювали. За підтримку, допомогу повстанцям у селах розстрілювали кожного десятого мешканця, репресували родини, чинили звірства, які потім, в роки Вітчизняної війни фашистські карателі застосовували проти мирного населення на окупованих територіях: вони все-таки не наважилися, на відміну від більшовицьких карателів, застосовувати гази. Схожі «заходи» проти повсталих селян застосовували по цілій країні. Наприклад, для придушення селянських бунтів у Хакасії, командир, відомий згодом як дитячий письменник *Аркадій Гайдар* власноручно розстрілював до 19 полонених «бунтівників» щодня.

Однак ці звірячі репресії не вирішували проблеми, а лише посилювали ненависть селянства до більшовиків, зміцнювали опір хлібозаготівлям. Село перестало засівати свої поля: бо й так більшовики відберуть врожай. Засівали лише невеликі ділянки для вирішення сімейних нестатків. Але забирали і це. Фактично «дану» у 1917 році селянам землю більшовики відібрали, точніше, селяни самі їм повернули, як непотрібну.

Більшовицький грабіж, репресії спричинили таку руїну, запустіння села, його ріллі, нив, якого не було ніколи впродовж усієї минулої багатотисячної історії. Навіть монголо-татарську навалу за масштабами завданих збитків ніяк не можна порівняти з жахами юдо-більшовицької навали.

Зрештою стало зрозуміло і більшовикам: у таких умовах без армії, зброї, крові хліб у села не візьмеш, та й брати незабаром буде нічого. І це змусило їх відступити і почати нову політику у відносинах із селянами — НЕП, замінити «*продрозверстку*» «*продподатком*». Тільки після цього село вгамувалося, селяни відклали зброю, взялися за плуг і швидко нагодували країну. Тоді закінчився голод.

***

Використавши в 20-х роках у війні із селянством, своїм народом давно, з більшовицьких часів, забуту зброю — голод, голодомор, заново випробувавши і належно оцінивши його високу ефективність, юдо-більшовики взяли ці методи на постійне озброєння і застосували її ще двічі — у 1932-1933 роках і 1946-1947 роках. У ці періоди зазначені методи були вже значно вдосконалені, доведені до «кондиції», про яку мріяв Троцький, — коли *«матері їдять своїх дітей»*.

Вони застосовували цю улюблену ще стародавніми юдеями зброю вибірково — насамперед для найзаможніших, багатих хлібом регіонів, де суцільна колективізація напоролася на завзятий, запеклий опір селян. Серед них лідирували Україна і заселені переважно роботящими, сумлінними, вмілими українцями Кубань, Поволжя та деякі райони Сибіру.

Тільки в одній Україні голодоморами 1921–1923 рр., 1932–1933 рр. і 1946–1947 рр. знищили близько або понад 15 мільйонів (хто може точно порахувати?!) дітей, жінок, чоловіків, старих, які в моторошних, невимовних стражданнях гинули страшною, повільною смертю. Для вбивства такої маси людей, яка майже вдвічі перевищує загальну кількість жертв усіх країн-учасниць Першої світової війни, а за темпами їхнього знищення перевершує воєнні вчетверо, режимові не довелося застосовувати військо, танки, авіацію, артилерію, отруйні гази. Він не витратив ані копійки на їхнє поховання, могили, труни: померлих, немов падло, скидали в рови, ями і байдуже засипали. Кати не лише все це організували: заздалегідь відібрали від своїх жертв майно і їжу до останньої крихти, а й ретельно приховували свої злочиння від неголодних у власній країні й від зовнішнього світу, і ще старанніше припиняли найменші спроби допомоги голодуючим або їхні спроби вирватися з цієї голгофи до місць, де була їжа. Саме задля цього в 1932 р. були введені паспорти, що видали усім, крім селян, яких так намертво прив'язали до своїх вмираючих від голоду сіл.

* * *

Без чуми, без війни, без вини
Нам розверзлася братська могила.

В. Бровченко «Надвечірні дзвони»

Ці злочиння ретельно приховували в СРСР аж до кінця 80-х років минулого століття. Однак і в країні, і за кордоном про них було відомо відразу після здійснення. Нині 10 держав на всіх континентах визнали голодомор 1932–1933 років геноцидом української нації.

У 2003 р. спеціальною Постановою визнав, нарешті, геноцид і український Парламент.

У 2006 р. Президент України направив у Верховну Раду проект Закону про визнання Голодомору 1932–1933 років в Україні геноцидом. А 25 листопада 2006 р. вперше за минулі 73 роки відбулося всеукраїнське поминання жертв юдо-марксистсько-ленінсько-сталінсько-більшовицько-комуністичного режиму. У своєму зверненні до народу з цього приводу Президент зажадав від Верховної Ради негайно прийняти згаданий Закон (його там вперто не хотіли розглядати), а його супротивників, тобто тих, хто не визнає Голодомор і геноцид, назвав ворогами, які ненавидять Україну, її народ.

28.11.2006 проект Закону з великими труднощами нарешті було включено до порядку денного парламентської сесії, на якій розгорнулись справжні бої між його прихильниками і лютими супротивниками, які боролися з ним з такою пристрасстю, що була б більш доречною для порятунку від смерті голодуючих. Опоненти були категорично проти статті про кримінальну відповідальність за заперечення геноциду, оскільки ще напередодні вони не визнавали сам факт його існування. Особливо старався лідер нинішніх комуністів, спадкоємець, пропагандистів юдо-марксистсько-ленінсько-сталінсько-більшовицько-комуністичної ідеології, що спородила цей геноцид. З піною на устах він доводив, що в 1932–1933 роки ніякого заздалегідь спланованого голодомору, тобто геноциду не було. Просто були, мовляв, погані породні умови, поганий врожай і нехлюйство деяких місцевих чиновників, що й спричинило голод в поодиноких місцях. Але істинно народна більшовицька влада оперативно допомагала, начебто, голодуючим продовольством, і голод було швидко переборено. Усі розмови про спеціально організований масовий голод і багатомільйонні жертви, це, мовляв, вигадки, неправда, провокації ворогів марксистів-ленінців-сталінців-більшовиків-комуністів.

28.11.2006 р. комвождь уже побоювся повторювати те, що говорив ще недавно, але вся його фракція (а отже, і партія) одностайно не проголосувала за Закон, тобто голодомор і геноцид так і не визнала.

Схоже повелися також Регіони. Вони виставили свій проект Закону. Але коли він не пройшов, то після довгих дискусій і компромісів, поступок на її користь, фракція погодилася нарешті підтримати Закон Президента. Однак перед самим голосуванням відмовилася і повним складом (крім двох своїх членів) не проголосувала за Закон, тобто, як і комуністи, не визнала голодомор і геноцид, який рішуче заперечували деякі її керівники незадовго до описаних подій.

Отже, цей воістину історичний для України Закон прийнятий всього 233 голосами народних депутатів із 442 зареєстрованих перед голосуванням, тобто 209 або майже половина парламенту мовчки, своїм неголосуванням «висловилося» проти визнання голодомору, геноциду, моторошної трагедії власного народу. І мимоволі виникає питання: чи не правий Президент, назвавши 209 нардепів ворогами України, які ненавидять свій народ, чи має право на існування такий Парламент?! Чи правий Президент, який видав наказ про його розпуск та призначивши дострокові вибори?

***

Під час обговорення президентського проекту Закону, задля прийняття його в цілому, пішли на ще один принциповий компроміс, поступку: визначення «*геноцид української нації*» замінили висловом «*геноцид українського народу*», оскільки, мовляв, на думку опонентів в Україні від голоду в ті роки загинули представники й інших національностей і так, мовляв, буде справедливіше.

Справедливіше, та не дуже. Тому що, хоча в ті роки на Україні дійсно проживали й інші національності, найбільше, мабуть, росіян і євреїв, але режим знищував лише селян, тобто насамперед українців. Із трьох мільйонів росіян переважна більшість у ті роки проживала в містах, працювала в промисловості, служила в армії, а не перебувала в зубожілому селі, де голод лютував незрівнянно страшніше, ніж у містах, де робітникам видавали продовольчі картки.

Відомі сьогодні матеріали про ті роки дають підстави стверджувати, що від голоду тоді вмерло порівняно мало євреїв. І не тільки тому, що безпосереднім організатором голодомору, геноциду українців, головним сталінським куратором-катом був їхній одноплемінник *Лазар Каганович*, а серед його сатрапів-катів рангом нижче теж повно було їхніх одноплемінників. Насамперед тому, що євреї не займалися землеробством, не були селянами, а займалися іншими ремеслами переважно в містах.

Хто б що не говорив — ясно як Божий день: режим знищував голодомором, геноцидом саме українську націю, якої боявся. Він невпинно робив це й у попередні, і в наступні роки, знищуючи насамперед село, селян й українську інтелігенцію, тобто становий хребет і мозок нації.

Серед усіх націй у складі СРСР у ті роки українська була найчисленнішою (більшою навіть ніж російська), розвинутою, освіченою, культурною, вільнолюбною, здатною постояти за себе. Її треба було знекровити, зламати, поневолити. І режим оскаженіло вирішував це завдання в усі роки свого існування.

Усі балачки людей, які намагаються це заперечити, спростовує об'єктивна статистика.

За даними перепису 1929 року, в СРСР нараховувалося 77,8 мільйонів росіян і 81,2 мільйонів українців.

За даними перепису 1979 року, росіян стало 137,4 мільйонів, кількість білорусів, грузин, татар проти 1929 р. збільшилася вдвічі, узбеків, вірменів, таджиків — втричі, а українців стало 43,3 мільйонів, тобто за минулих 50 років їх стало майже на 40 мільйонів менше [10].

«За переписом 1926 року, у СРСР жило 81,195 млн (!) українців, це приблизно стільки ж, скільки в той час там було і росіян. До 1939 р. населення СРСР загалом збільшилося. Стало значно більше і росіян, а от українців стало менше майже втричі (!) — 28,1 млн, тобто «зник» 53,01 млн» [11].

Ці дані переконливо свідчать про геноцид української нації — найбільш страхотливий геноцид в історії людства. Перед ним блідне навіть голокост. Але якщо організатори, винуватці геноциду єврейської нації — гітлерівські кати-фашисти засуджені, повішені, розстріляні, прокляті усім світом, то з голів юдо-мар-ксистсько-ленінсько-сталінсько-більшовиць-ко-комуністичних катів української нації донині і волосина не впала, їм слова поганого за це ніхто не сказав. Їхні спадкоємці сидять сьогодні в українському парламенті і відверто, нагло глумляться, знущаються з пам'яті мільйонів жертв своїх попередників. 09.12.2006 відбувся пленум ЦК КПУ, на якому чимало його членів гнівно таврували своїх колег із антикризової коаліції соціалістів за їхню «ганебну» поведінку — підтримку Закону про геноцид. Вони вимагали, щоб КПУ негайно вийшла зі складу коаліції на знак протесту проти такої «мерзенної» позиції СПУ.

Цей страшний процес триває і сьогодні. За 15 років незалежності населення України зменшилося на 5 мільйонів внаслідок прискореного вимирання і на 7 мільйонів внаслідок масової еміграції, тобто на 12 мільйонів — ну, чим не черговий геноцид?!

Підсумовуючи попередню розмову про більшовизм, необхідно вказати основні його риси.

1. Більшовизм — плоть від плоті дитя марксизму.

Його практика явила потайну суть, справжні задуми, мету, прагнення творців цього вчення, яке у свою чергу має наступницькі зв'язки з сіонізмом.

2. Від перших марксистських гуртків, невеликих марксистських організацій і до створення юдо-більшовицької партії, захоплення влади і встановлення диктаторського режиму, найхарактернішою їхньою особливістю було те, що на чолі цих гуртків, організацій, партії, революції, режиму майже завжди стояли одноплемінники Маркса.

Особливо яскраво це проявилось, буквально впадало в око під час жовтневого перевороту і перших десятиліть панування юдо-більшовицької влади, коли всі її важелі, верховні органи, відповідальні посади, керівні пости опинилися в руках саме юдеїв.

Це настільки вразило сучасників, що вони звернулися за роз'ясненнями до Леніна: *як таке сталося у великій країні з населенням 163 мільйони громадян, переважну більшість яких становлять росіяни, українці, інші нації, а цих одноплемінників усього лише жалюгідних 1,2%?!*

Однак збентежений вождь не зміг відповісти нічого розумного.

3. Зазначені особливості більшовизму, його керівної верхівки визначили глибоку ворожість, ненависть до далекого їй і за національними, і за духовними рисами народу, представників якого воно, вочевидь, і за людей не вважає.

Народи Росії були глибоко віруючими, а юдо-більшовики були войовничими атеїстами і вщент знищили народну віру, релігію, храми,

розстріляли, замучили в катівнях, згноїли на каторзі тисячі церковних ієрархів, священнослужителів.

У 20-ті роки лише в Україні загальна сума награваних юдо-більшовиками, за особистою вказівкою Леніна, церковних цінностей у 100 разів перевищувала розмір українського державного бюджету за 2005 рік. Лише в 1937–1938 роках у СРСР розстріляли 106800 тільки православних священнослужителів [12].

Додайте до цього 160 тисяч знищених академіків, професорів, письменників, журналістів, художників, артистів, учителів, студентів, додайте стільки ж або більше (хто їх рахував?) вигнаних, емігрантів і матимете уявлення про справжні масштаби тотального знищення, викорінювання духовності, моралі, культури.

Споконвіку народ сильний був національним духом, життєвим укладом, водночас більшовики були агресивними інтернаціоналістами, космополітами і все національне ненавиділи, знищували.

Мимоволі складається враження, що на народ, яким вони взяли керувати, юдо-більшовицькі сатрапи дивилися презирливо, як на диких тубільців, яких слід було переробити, перекувати на покірних рабів.

Основою цього народу було селянство — споконвічний фундамент нації, її культури, віри, традицій, побуту.

Тільки скоривши, поневоливши село, селян, можливо було скорити країну, встановити в ній юдо-більшовицьку диктатуру. Це прекрасно розумів Маркс, а ще краще — його старанні учні-одноплемінники, більшовицькі вожді. Саме тому і він, і вони так ненавиділи селян, справедливо вбачали в них свого основного ворога. І саме це цілком визначило люту антиселянську політику більшовизму.

Знищивши куркуля як верству (а це мільйони працюючих, сумлінних, мудрих, заможних, волелюбних селян і члени їхніх родин), зломивши тим самим здатність села до опору, насильством і обманом здійснивши суцільну колективізацію, більшовики назавжди відібрали в селян землю і перетворили їх поголовно в пролетарів.

Тепер «продрозверстку» встановили для колгоспів і забирали в них хліб до крихти «мирно», без зброї і «продотрядов»: колгоспи самі, «с песнями и плясками», із прапорами і транспарантами, змагаючись між собою, везли свій хліб на заготівельні пункти.

Більшовики обіцяли і навіть записали в колгоспний статут, що в колгоспах селяни стануть повновладними хазяїнами своєї колишньої приватної, а тепер їхньої ж колективної колгоспної землі, усуспільненої колгоспної худоби, інвентарю. Що вони будуть вільно обирати своїх колгоспних керівників, спільно і справедливо розподіляти продукти колективної праці, колективно організують своє виробництво і усе своє колгоспне життя. Одним словом, обіцяли земний колгоспний рай.

Однак одна справа — обіцянки, слова, колгоспний статут, і зовсім інше — реальні справи.

Насправді впродовж усіх шістдесяти років колгоспного ладу і землею, і матеріальною базою, і виробництвом, і плодами праці, і самими колгоспниками, усім колгоспним життям свавільно, немов особистою власністю, цілком розпоряджалися лише парторгани, проти яких уся багатомільйонна маса колгоспників була абсолютно безправною.

Парторгани призначали колгоспних керівників, визначали, скільки сільгосппродукції колгоспи повинні здати і скільки залишити собі, визначали її ціну, диктували, чого, скільки і навіть коли сіяти і збирати, яку продукцію робити, безперешкодно чинили й іншу сваволю. Були навіть періоди, особливо в післявоєнні роки, коли голів колгоспів знімали з посади голови сільрад і навіть рядові уповноважені райкомів і райвиконкомів.

У післявоєнні 1946–1947 роки ті ж парторгани за вказівкою ЦК КПУ, який знову очолив Лазар Каганович, організували черговий голодомор, коли тільки в Україні знищили близько двох мільйонів колгоспників і членів їхніх родин. Тепер уже загальновідомо: якщо колгоспник «крав» на вже прибраному полі кілька колосків (які він і виростив, а не кагановичі), рятуючи від голодної смерті родину, то за цей «злочин» його присуджували до 10 років табірної каторги, тобто до смерті.

А ще до закінчення війни, у 1944 р. Жуков і Берія під благословенням Сталіна підписали наказ про тотальну депортацію українців у Сибір. І перший ешелон уже відправили. Але потім справа застопорилась: чи то не вистачило такої кількості вільних ешелонів, чи то Сибіру, чи то вирішили «депортувати» на місці — на той світ голодомором, що значно простіше і дешевше.

А менш численні нації таки депортували, піддали геноцидові тотально — чеченців, інгушів, месхетинців, кримських татар, вірменів, болгар, кримчаків, греків, поволзьких і кримських німців (не забути б нікого).

Ус і нерони, калігули, чінгіз-хани, івани грозні і К^о до нічого схожого не додумалися, тому що ці варвари, на відміну від більшовиків, не знали марксизму і тому не були лютими інтернаціоналістами, космополітами, антинаціоналістами.

А от фашисти знали марксизм, його антинаціональне мракобісся. Вони розробили власну, засновану саме на махровому націоналізмі, расову теорію, відповідно до якої знищували мільйони представників «нижчих», «неповноцінних» рас, до яких зараховували усіх, крім справжніх арійців. Фашизм пророкував світове панування не пролетарському бидлу, а «білявим бестіям» — чистокровним арійцям.

Довгі десятиліття за свою тяжку каторжну працю колгоспники одержували або жалюгідні крихти, або не одержували абсолютно нічого, не мали найменшого уявлення про те, що таке регулярна зарплата. У них не було нормованого робочого дня і нормальних вихідних. На відміну від робітників та службовців, у них не було своєї профспілки, ніхто не захищав їхні соціально-трудові права. Вони не мали пенсій, навіть якщо трудилися в колгоспах до глибокої старості, відпусток, навіть декретних, лікарняних.

Колгоспників силоміць змушували підписувати нескінченні позики, вносити чималу готівку, якої в них не було. Щоб уникнути в'язниці, їм доводилося продавати останню худобу, прирікаючи свою родину на голод. Часто траплялося, що влада забирала цю худобу і за несплату непомірних податків за особисте господарство колгоспників. Жертвами такої сваволі ставали навіть дружини фронтників, матері багатодітних родин і навіть удови загиблих на фронті чоловіків.

На відміну від жителів міст і селищ, колгоспники не мали паспортів і, отже, права виїхати із села, змінити місце проживання, вирватися з колгоспного «раю». З тієї ж причини вони не мали права послати своїх повнолітніх, але безпаспортних дітей у міста для продовження навчання. Якщо дорослі діти колгоспників усе-таки працювали і жили в містах і селищах, то вони не мали права забрати до себе своїх старих, немічних, безпаспортних батьків: вони не могли прописати їх у своїх квартирах, а без прописки, як відомо, було і ні туди, і ні сюди.

У загальному складі населення країни колгоспники становили від 80 до 90 і більше відсотків. Тобто вони, власне кажучи, і були народом.

А як називається народ, позбавлений елементарних прав і змушений мало не безплатно і тяжко трудитися на своїх поневолювачів?

За всіх часів такий народ називали рабом, а політичний режим рабовласницьким.

Інші 10–20% населення становили робітники та службовці. І хоча їхнє соціальне становище було трохи краще, ніж у колгоспників, але щодо політичних прав — ситуація загалом мало відрізнялася. Вони теж зазнавали постійних репресій, особливо інтелігенція, а в юдо-більшовицьких катівнях, в'язницях і таборах тіснилися мільйони представників колгоспного селянства, робітничого класу і службовців. І якщо вести мову про народне рабство, то до когорти рабів-колгоспників можна сміливо зараховувати робітників та службовців.

4. У ХХ столітті жоден, навіть найбільш лютий політичний режим не поведився зі своїм народом так по-звіриному жорстоко, як більшовицько-сіоністський.

Утім, схожий до більшовицького аналог неможливо й відшукати в усій минулій історії світу.

Тут з ними неможливо порівняти навіть фашистів. Вони прийшли до влади в Німеччині внаслідок перемоги на виборах у 1933 р.

Найсміливіша фантазія не дає змоги навіть уявити, щоб у 1917 р. більшовики змогли виграти хоч якісь вибори в Росії.

А от фашисти виграли вибори в основних своїх суперників комуністів, що мали могутню партію і вели свою виборчу кампанію під марксистськими гаслами класової боротьби, інтернаціоналізму, панування пролетаріату, знищення капіталізму, приватної власності, боротьби зі своїми суперниками фашистами і зрештою вибори успішно провалили. Велику «свиню» на цих виборах їм підклали більшовики своїми добре відомими німцям звірствами — саме в цей час вони проводили свій черговий моторошний голодомор, про що німецькі виборці, звичайно, знали.

Фашисти пішли на вибори з гаслами із протилежним змістом: вони закликали до цивілізованого світу, національної консолідації, солідарності, побудови всенародними зусиллями великої, могутньої, заможної Німеччини, до прославляння німецької нації, до взаєморозуміння, співробітництва заради цих великих цілей між капіталістами і робітниками, яким обіцяли швидкі зміни на краще і дохідливо пояснювали, як це станеться. Усе це надзвичайно імпонувало приниженим ганебною поразкою в Першій світовій війні німцям, давало надію мільйонам безробітних, зневірених людей.

Фашисти також викривали злочини більшовицького режиму (свої власні вони ще не зробили, у них все ще було попереду), попереджували виборців про те, що їх чекає у випадку перемоги на виборах комуністів.

Усе це і забезпечило фашистам тріумфальну перемогу, привело їх до влади.

На відміну від юдо-більшовиків, які, захопивши владу за допомогою державного перевороту, відразу організували в країні багаторічну тотальну розруху, нескінченні народні страждання і почали знищувати по 3,3 мільйони громадян у рік, фашисти від перших днів владарювання взялися за планомірне виконання своїх передвиборних обіцянок.

За разуче короткий термін вони забезпечили роботою і зарплатою 6 мільйонів безробітних, забезпечили умови для стрімкого розвитку промисловості, економіки, нарощування військового потенціалу.

Усе це дало змогу Німеччині буквально за 6 років (за 6 років владарювання більшовики тільки почали вибиратися з розрухи, запровадили НЕП) у змові з СРСР (пакт Молотова-Ріббентропа, 1939 р.) розпочати Другу світову війну, буквально за 1,5 року завоювати, підкорити цілу Європу і розпочати війну проти свого недавнього союзника-друга-брата СРСР.

Таких фантастичних темпів розвитку, нарощування своєї могутності ніколи не знала жодна країна світу.

Описані режими мали важливу схожість: обидва чинили звірства. Саме в цьому вони були немов близнюки-брати. Але і тут були істотні розбіжності:

1. Фашисти чинили свої зlodіяння не над своїм, а над чужими народами в окупованих країнах, а юдо-більшовики над власним народом, наче окупанти у власній країні.

2. Різниця в загальних масштабах звірств і кількості жертв юдо-більшовиків і фашистів.

Кількістю замучених, убитих юдо-більшовики незрівнянно перевершили фашистів. Про це свідчать деякі загальновідомі факти.

Фашистські нелюди серед інших своїх жертв знищили мільйони євреїв, а юдо-більшовицькі тільки Голодомором 1932–1933 року знищили в багато разів більше тільки українців.

Якщо в Другій світовій війні загинуло 9 мільйонів німців в умовах, коли проти них воював мало не увесь світ, то юдо-більшовики знищили вдвічі більше своїх громадян тільки за перші 6 років свого панування.

Хто більше замучив людей у таборах — більшовики у своїх чи фашисти у своїх, важко сказати, хоча в системі юдо-більшовицького Гулагу таборів було незрівнянно більше, ніж у фашистів. Та й першими ввели табірну систему юдо-більшовики, а фашисти в них училися, переймали досвід.

Загальну кількість жертв юдо-більшовицьких нелюдів міг би встановити міжнародний військовий трибунал над ними, схожий до Нюрнберзького. Такий Трибунал украй необхідний, і він врешті-решт відбудеться, оскільки без нього неможливо поставити остаточну крапку в історії Другої світової війни. Нюрнберзький Трибунал засудив і покарав тільки одного з її винуватців — фашизм, водночас другий і основний її винуватець — юдо-більшовизм зумів цілком перекласти свою провину на фашизм і не тільки уник покарання, а й виступав на суді головним обвинувачем. Отже, фашизм засуджений, проклятий, а юдо-більшовизм — ні. І сьогодні навіть уявити неможливо, щоб у нинішній Німеччині існувала фашистська партія (як зрештою і в будь-якій іншій країні), а в Бундестазі засідала б її фракція. Щоб у Берліні, інших містах стояли пам'ятники Гітлеру, й у свої свята фашисти з прапорами і його портретами крокували колонами покладати до них квіти. А от в Україні (як, утім, і в інших країнах) вільно розгулює спадкоємиця і послідовниця більшовизму — компартія, у Верховній Раді засідає її фракція, хоча на початку 90-х років ця партія була заборонена. А у свої свята українські комуністи під своїми кривавими червоними прапорами з портретами ката українського народу № 2 (а, може, і № 1) Сталіна крокують покладати квіти до пам'ятників катові № 1 (а, може, № 2) Леніну. Вони ще й журяться, що не залишилося пам'ятників Сталіну, до яких вони з такою ж радістю, ентузіазмом, подякою покладали б свої квіти, як у добрі старі часи.

Зазначеними вище двома пунктами далеко не вичерпуються схожість і різниця між юдо-більшовиками і фашистами. Насправді їх стільки, що й перелічити важко.

Разюча подібність більшовиків і фашистів виразилася в особистій долі їхніх вождів, які народилися в квітні з різницею в один день. І Ленін, і Гітлер у

молодості заразилися сифілісом, не мали повноцінної родини, власних дітей. Обидва жагуче «любили», винищували, замучили мільйони людей.

Зазнавши цілковитої поразки, втративши в розпачі людську подобу, Фюрер закінчив життя самогубством за допомогою ціаністої отрути (хоча подекують, що на самогубство він так і не зважився, і його просто пристрілили в бункері в квітні 1945 р.).

Коли Наймилосердніший Господь втомився здригатися на небесах від видовища нескінченних злодіянь кремлівського упиря і почав його карати — на три роки прикував до постелі, паралізував, позбавив мови, розуму, перетворив на ідіота, той теж попросив ціаністої отрути. Але Господь не дозволив, не змилосердився, змусив його здихати в муках.

Труп Гітлера, немов заразне падло, облили паливом і спалили.

Заразний труп Леніна навпаки, забальзамували і виставили для загального огляду, відвідування в Мавзолеї. І от уже багато років він опоганює, отруює свідомість, душі нескінченних паломників. І це, без сумніву, одне із найбільш диких безумств кривавого ХХ століття.

Таким самим божевіллям є й те, що за минуле століття не опинились перед Міжнародним Трибуналом, не засуджені злодіяння сіоністсько-марксистсько-більшовицько-комуністичних катів. Мабуть, це можна пояснити тим, що, на відміну від фашистських, вони чинили злочини всередині своєї країни, над власним народом, і міжнародна спільнота вважає все це внутрішньодержавною справою, що її і не стосується. Але розпочата більшовиками Друга світова війна, її жертви є справою суто міжнародною. Як і нечувані, небувалі у світовій історії їхні злодіяння у власній країні проти власного народу, проти людяності.

5. У чотирьох попередніх пунктах стисло пояснено, що таке більшовицький сіонізм, нехай же буде він проклятим.

* * *

Підводячи підсумки, аналізуючи тверезо, неупереджено марксистське вчення, неминуче дійдеш висновку, що воно задумане і реалізоване лише сіоністами.

Сіонізм ставить собі абсолютно схожу до марксистської мету — всесвітнє панування, захоплення всіх скарбів світу, причому будь-якою ціною

Погляньте уважно на всю домарксистську історію світу, сіоністи завжди робили те саме: дурили, обманювали, грабували усіх без перебору, лихварством перетворювали на своїх боржників усі верстви корінного населення, прибирали до своїх рук торгівлю, фінанси, економіку, ЗМІ, а потім і владу в кожній їхній країні, що дала їм притулок. Одночасно вони старанно нищили власний єврейський народ і народи, серед яких проживали, нав'язуючи свою глибоко цинічну манеру поведінки, взаємин: аморальність, обман, фальш, неправду, підлість, віроломство, зрадництво тощо.

Результат був завжди той самий: у корінних народів поступово накопичувалася спричинена сіоністами глибока ворожість, закипали гнів, ненависть до них, і їх зрештою з ганьбою і прокльонами виганяли.

Так було в Давньому Єгипті, Вавилоні, на початку середніх століть у Багдадському Халіфаті, у Месопотамії, Ємені, Ефіопії, Хазарії, Київській Русі, у середньовічних Франції (двічі), Англії, Німеччині, Іспанії, Португалії, у XVII столітті в Австрії, у XVIII столітті в Польщі, Росії. І це ще не повний перелік.

Юдо-більшовицька революція, її наслідки зірвали маскувальний одяг зі звіриної сіоністської сутності марксизму, його справжніх сатанинських задумів, цілей.

Однак якщо фашизм давно засуджений, проклятий, то сіонізм, більшовизм, марксизм — і до сьогодні ні. Тому що така їх дійсно неперевершена диявольська хитрість, облудність, спритність, підлість.

Мало не століття минуло після юдо-більшовицької революції, а вона дотепер так і не визнана сіоністською, якою насправді була.

На попередніх сторінках описані результати, наслідки сіоністсько-більшовицької революції, панування насадженого нею бузувірського режиму.

У цифрах ці результати виглядають так:

У період свого панування цей режим масовими катуваннями, голодоморами, невимовними звірствами у власній країні замучив, знищив 110 мільйонів її громадян, зокрема 66 мільйонів — у невоєнний час. Це в 3 і 1,8 разів більше, ніж офіційно оголошена загальна чисельність жертв Другої світової війни (36 млн) і в 2,5 і 1,5 рази більше, ніж загальна чисельність жертв Першої і Другої світових воєн (45 млн).

Це найбільш моторошний, страшний злочин проти світу і людства у всесвітній історії. Зробили його сіоністи.

І мимоволі виникає законне питання: скільки ж століть, точніше, тисячоліть, скільки сотень мільйонів жертв, пролитої крові, страждань ще знадобитися, щоб світ усвідомив нарешті, яку смертельну загрозу для його існування містить це чудовисько із назвою сіонізм і створені ним більшовизм і марксизм?!

Усвідомив і наважився вреітні провести над ними Міжнародний Нюрнберзький суд, трибунал № 2?!

Те, що на міжнародному рівні ніхто ще не наважився порушити питання про такий трибунал, ба навіть серйозно задуматися про нього, не дивує, хоча міжнародна боротьба з сіонізмом триває давно, ймовірно, від моменту його виникнення. Про це свідчать хоча б зазначені вище вигнання із різних країн, регіонів світу. Все ж ця боротьба безуспішна, вона не змогла перешкодили йому досягти згодом мало не всесвітньої могутності.

Вже у XIX столітті сіоністів не вигнали з жодної країни. А на початку XX століття вони захопили владу в Російській імперії, що займала 1/6 території

земної кулі, і за допомогою марксизму стрімко поширили своє панування чи не на половину світу, де творили те ж зло, що й у поневоленій Росії.

Внаслідок цього майже півстоліття в цій підвладній СРСР частині світу неподільно панувала сіоністсько-марксистська ідеологія, яку втовкмачували у свідомість мільярдів громадян від самого дитинства — жовтениатам і піонерам. Таких фантастичних можливостей для поширення і практичної реалізації не мала жодна інша ідеологія відтоді, відколи існує світ.

Після розвалу СРСР це панування сіоністсько-марксистської ідеології фактично припинилося, його змінило відверто вороже ставлення до неї. Це був дивовижної сили удар по сіонізму. І можна було подумати, очікувати, що він його не витримає, не перенесе. Однак так могли думати тільки безнадійно наївні люди.

Насправді саме в ХХ столітті, особливо після захоплення влади в Росії, сіонізм настільки зміцнів, зматеріалізувався, що його реальна сила, міць, влада й у Росії, і в усьому світі ще ніколи не була такою могутньою. Тому розвал СРСР і пов'язаний із цим занепад сіоністсько-марксистської ідеології на пострадянських просторах аніскільки не послабив міжнародний сіонізм.

До моменту розвалу «імперії зла» СРСР сіонізм давно вже захопив владу в іншій «імперії зла» — у США. Причому захопив без усяких більшовицьких революцій, марксистської ідеології тощо, а внаслідок концентрації у своїх руках фінансової, економічної могутності, а, отже, і реальної влади, створення впливового сіоністського лобі у всіх галузях, установах цієї влади. Так само він пробрався до влади в багатьох інших країнах світу, зокрема у великі держави, а також у керівні органи міжнародних організацій.

Після відродження держави Ізраїль сіонізм міцно тримає у своїх руках цілковиту повноту влади в цій країні.

От як описує стан справ сіонізму в сучасному світі віце-спікер Держдуми РФ, єврей (за батьком Едельштейн) В. Жириновський у своїй гостро антисіоністській книзі «Иван, запахни душу»:

«До 2000 р. практично в усіх геополітичних центрах глобального і регіонального масштабу: США, Японія, Франція, ФРН, Італія, Іспанія, Росія й ін. єврейство посідає від 99 до 70% валетнорозпорядчих та інших соціально значимих осередків, особливо це стосується політичної еліти, бізнесу.

Але вони пролізли ще й у чиновники. Близько 95% міжнародної бюрократії — Єврокомісія в Європейській раді, робочий персонал ООН, її

галузеві організації, Організація безпеки і співробітництва в Європі, у НАТО — становлять в основному євреї різних країн.

Євреї завжди із грішми, майже всі банкіри світу євреї. Пробралися в осередки інформації... Намагаються нав'язати свою ідеологію усьому світові. Вона не просто проєврейська. Вона така, щоб погано було всім, а добре було євреям».

У 1998 р. письменник, дисидент єврей Е. Тополь опублікував в одній популярній газеті Росії відкритий лист до російських олігархів, зокрема і до сумно відомих нині Березовського, Гусинського і Ходорковського, у якому, крім іншого, писав: «... російський уряд існує — Єльцин, Кириєнко, Федоров, Степашин. Але головний ляльковод має довге єврейське прізвище — Березовсько–Гусинсько–Смоленсько–Ходорковський і так далі. Тобто, уперше за тисячу років від моменту поселення євреїв у Росії ми здобули реальну владу в цій країні... Фінансова влада опинилася в єврейських руках. ...Сьогодні народ, серед якого ми живемо, у справжньому горі. У країні убогість, хаос, розпач, голод, безробіття, мародерство чиновників і бандитів. Наші кохані росіянки на панелі.

...Але якщо вже так сталося, що ми володіємо фінансовою владою, а уряд складається з напівєвреїв Кірієнка і Чубайса, ви відчуваєте реальний ризик, перед яким перебуває наш народ у випадку обвалу Росії в прірву? **АНТИСЕМІТСЬКІ ПОГРОМИ МОЖУТЬ ПЕРЕТВОРИТИСЯ НА НОВИЙ ГОЛОКОСТ!»**

Такі справи із сіонізмом у Росії. А які вони в Україні? От що писав про це в газеті «Сільські вісті» 10.02–2.03.2004 р. Е. Ходос:

«...я — єврей Едуард Ходос уже 14 років очолюю громаду харківських євреїв, беру вогонь на себе і відкрито говорю про єврейський фашизм, до боротьби з яким закликаю.

...Моя робота «Леонід Кучма — президент усіх євреїв, або Чому я голосую за іншого», датована липнем 1999 року. Вона присвячена одній темі: захоплення влади в Україні, про необхідність цього так довго говорили іудей-нацисти, — звершилося!

...Я хочу, щоб ви зрозуміли, хто, цинічно прикриваючись маскою єврейського заступника (В. Рабинович), розмахує жупелом «антисемітизму» і загрожує зняти голову кожному, хто наважиться заїкнутися про так зване «єврейське питання».

... Та к звана «десятка» професійних євреїв, створивши тисячі єврейських організацій (по кілька людей у кожній), розгорнула таку бурхливу діяльність, від якої стогне вся Україна і 90 тисяч українських євреїв разом з усіма. А основним натхненником і організатором усього цього дійства є іудейсько-нацистська секта Хабад, що проголосила себе колективним лідером сучасного єврейства і діє за принципом: «Євреї над усіма, а Хабад — над євреями».

... У нинішній Україні... євреї відкрито демонструють свою владу, багатство і вплив, відверто протиставляють себе титульній нації і провокують цим щоразу сильніше обурення.

...За останні 13 років український народ перетворився на багатомільйонну жертву іудейсько-нацистських катів...

...Хіба це не удар для всіх євреїв, більшості яких і не снилися влада, багатство і «заступництво» жидов-ствуючих «заступників»? Хіба це не найбільша помилка євреїв, які дозволили жменьці іудей-нацистів від їхнього імені вершити долю Слов'янської Країни і десятків мільйонів її громадян?

...Я постійно стверджував, що секта Хабад, що наприкінці 1980 — початку 1990 років увійшла на територію колишнього СРСР, не тільки підімне під себе місцеві єврейські угрупування, а й захопить важелі впливу на владу, політичний і фінансовий світ на всьому пострадянському просторі.

Однак усі мої звернення до громадськості і, насамперед єврейської, звучали як «голос вопіючого в пустелі», — ніхто не бажав його чути. Минуло кілька років, і сталося те, що повинно було статися, — захоплення влади фашиствующим Хабадом.

...Я — український єврей-антинацист, який боровся і боротиметься з єврейським фашизмом до останньої краплі крові, поки не загине останній іудей-на-цист, який бенкетує і хуліганить сьогодні на моїй землі».

Після публікації цієї статті на Ходоса було вчинено кілька замахів, і він якимсь чудом залишився живим. А «Сільські вісті» спробували закрити.

* * *

Це дуже нагадує розправу вітчизняних і закордонних сіоністів із найбільшим в Україні приватним вищим навчальним закладом Міжрегіональною Академією управління персоналом (МАУП) і її засновником, постійним керівником Георгієм Щокіним.

Упродовж багатьох років Академія проводить величезну роботу із дослідження сіоністських злочинів в Україні та у світі, видає книги про сучасний і колишній сіонізм вітчизняних і закордонних авторів, тут регулярно відбуваються всеукраїнські і міжнародні науково-практичні конференції із дослідження сіонізму.

За останні роки керівники МАУП стали ініціаторами створення нової Консервативної партії, що брала участь у Парламентських виборах 2006 року.

У 2004 р. Г. Щокін видав книгу «За кого ж голосувати? Спроба відвертої відповіді», присвячену президентським виборам і проблемам сіонізму. У ній він зокрема розповів, як кучмівський режим намагався знищити МАУП.

Відомості про роботу Щокіна над зазначеною книгою просочилися в сіоністські угрупування, які відразу почали шантажувати його, погрожувати розправою, якщо він не відмовиться від її видання. Однак автор не налякався погроз сіоністів і книгу видав. На нього вчинили замах.

Вранці в день виходу тиражу книги сіоністи здійснили свої погрози: троє молодих здорових дебілів напали на Щокіна і почали бити його бітами з очевидною метою убити. Нападники отримали відсіч, якої не очікували, і швидко змілися. Але з покаліченою бітами головою Щокіну довелося лягти в лікарню.

Кількаразові звернення в міліцію, прокуратуру виявилися марними: бандитів не знайшли та й не шукали.

Зате розгорнувся новий виток репресій проти Академії, яку звинуватили у всіх смертних гріхах. Замучили постійними перевірками, оглядами, закрили низку її філій у регіонах, позбавили ліцензії, затягали по судах. Справа набула державного характеру найвищого рівня і мала міжнародний резонанс. Урядові сіоністські угруповання США й Ізраїлю зажадали ліквідувати МАУП, «стерти з лиця землі». І цій лютій багаторічній війні українського і міжнародного сіонізму з Академією не видно кінця. До неї активно включився і новий київський мер Леонід Черновецький, який заявив: «Кожен українець, що вживає слово «жид», є мерзота». Але оскільки кожен українець вживає це слово то, на думку нового київського мера, весь український народ є мерзота, тобто — зневажені гої. А оскільки всі народи або їхня переважна більшість теж вживають це слово в тому ж значенні, то усі вони теж мерзота.

Схожих прикладів розправи сіоністів зі своїми супротивниками, чи то з євреями, чи то з представниками інших національностей, повно і в Україні, і в інших країнах за всіх часів.

* * *

Отже, справи з сіонізмом у Росії й в Україні дуже схожі. Істотна різниця, мабуть, тільки в тому, що в російському Парламенті сіоністи ще не становлять більшість, а в Україні давно вже немає українського, а є ворожий антиукраїнський Парламент. І стає зрозуміло, чому він настільки приховує, засекречує свій національний склад, що провів навіть суцільну денаціоналізацію всієї країни.

Усі якось забули про більшовицький сіонізм, що владарював за часів СРСР. Можливо, це пояснюють тим, що нинішня сіоністська влада зовні зовсім не схожа з більшовицькою, не ототожнює себе з марксизмом. Однак у цьому немає нічого дивного, якщо згадати слова Леніна:

«Маркс вчив нас, що теорії мають фіктивну, чисто робочу ціну. Сформована в Росії ситуація змусила мене скористатися комуністичною ідеологією, щоб сховати мої справжні наміри.

Можливо, за інших обставин я використовував би іншу доктрину. Зрештою, Маркс був усього лише жидівським буржуа, його мозок просочений пивом і гегельянством...

...Російська революція цілком спростувала пророцтва Маркса...

...Люди є боягузливими дикунами, які потребують управління такої креатури, як я. А все інше є балаканиною — література, філософія і схоже сміття, потрібне лише для дурнів. А якщо дикуни є ще й злочинцями, то найвищим ідеалом для кожного уряду є перетворення країни на один величезний тюремний заклад. Стара царська каторга останнє слово політичної мудрості. Моєю мрією є перетворення Росії у величезну в'язницю...»

От вам марксизм-ленінізм зі своїм справжнім, розсекреченим звіриним сіоністським обличчям. Леніну було абсолютно байдуже, під якою личиною ховати від «дурнів» свою сіоністську пику — під марксовими казочками про світове панування пролетарів або будь-якими іншими, аби ці «боягузливі дурні» гої не помітили.

Сучасні сіоністи діють за ленінськими завітами: на їхніх прапорах немодний нині більшовизм-ленінізм-марксизм навіть не згадано, замінено іншими, більш сучасними «-ізмами», під якими ретельно схована та ж сіоністсько-ленінська пика.

Ці ленінські одкровення дуже нагадують гітлерівські. У свій час фюрер заявив: людська маса — це дурна тваринна череда, з якою умілий, мудрий вождь може діяти усе, що захоче, — вити мотузки, в'язати вузли, насилувати, різати на шматки тощо, а вона у відповідь буде лише радісно мукати та звеличувати до небес свого улюбленого, обожненого кумира.

Як не прикро, історія це підтверджує. Узяти того ж Леніна: скільки цей нелюд приніс горя, страждань, скільки крові пролив, скільки мільйонів замучив, але ті, які залишилися жити, величезними юрбами валили до його трупа, виставленого в Будинку Рад, у люті морозні ночі безперервно мерзнули біля багать, аби дочекатися своєї черги глянути на нього, пролити сльозу за так рано померлим, за тим, хто не встиг їх замучити. А в наступні десятиліття черга в Мавзолей завжди була довшою, ніж за дефіцитними товарами в сусідній ЦУМ.

Таких прикладів в історії повно. Так уже повелося, що люди обожнюють своїх катів. Правда, буває і навпаки, коли вони перемагають це своє обожнення, то в божевіллі страчують, рвуть їх на шматки.

* * *

Відродження ізраїльської держави дало надію євреям усього світу повернутися нарешті на свою історичну батьківщину, у свою землю обітовану, про що вони мріяли, скитаючись чужими країнами впродовж тисячоліть.

Та це б порушило плани сіоністів через їхнє прагнення до світового панування: адже в США, Росії, Україні, інших великих і малих країнах світу сьогодні не було б жодного сіоніста, а отже, і тієї величезної влади, яку вони мають. Коли б вони усі зібралися в одному лише Ізраїлі, сіонізм втратив би свій вплив, могутність.

Після розвалу СРСР і самоліквідації соціалістичного Варшавського військового блоку капіталістичний військовий блок НАТО залишився цілим і

неушкодженим, позбавленим рівноцінної за військовою міццю протипаги. І в який миротворчий одяг він би не виряджався, у своїй неприборканості він є основною загрозою сучасному світу.

Обидва військові блоки були створені за межами ООН, вони не підзвітні ні їй, ні Раді Безпеки. Сьогодні в такому незалежному від ООН статусі залишився один з них — НАТО, яким заправляють США. Це викликає обґрунтовану тривогу багатьох країн, включно із великими ядерними державами, що не входять у НАТО, і позбавлені будь-якого впливу на його дії, що може спровокувати формування аналогічних військових блоків у різних регіонах світу і поставити його на межу військової катастрофи.

Вагомою причиною для такої загальносвітової тривоги, недовіри до миротворчих намірів, планів НАТО є дедалі агресивніша, нахабна поведінка США.

Досить назвати лише останню американсько-сіоністську війну проти Іраку. Якщо першу таку війну «Бурю в пустелі» Буш-батько здійснив із мандатом ООН, то Буш-син другу війну проти іракського народу почав і продовжує не тільки проти волі ООН, а й не зважаючи на протести деяких країн — членів НАТО. У першій війні Ірак втратив 300000 своїх громадян. І хоча іракська армія була розгромлена, а Хусейн виявився зовсім беззахисним перед американською армією, його не заарештували і не притягнули до суду за вчинену агресію спочатку проти Ірану (ірако-іранська війна тривала кілька років, її жертвами стали сотні тисяч громадян обох країн), потім проти Кувейту.

Якщо війну Буша-батька провадили за виправданими мотивами звільнення, захисту Кувейту, то Буш-син почав свою війну під брехливим приводом про нібито наявність в Іраку ядерної зброї, якої, звичайно, не знайшли. Проте, країна зруйнована, залита кров'ю, охоплена громадянською війною і збройним опором американських окупантів. Чотири роки поспіль щодня гинуть і гинуть араби й американці, ллється кров, і кінця цьому не видно.

Ще більш агресивно, нахабно поводить на Близькому Сході Ізраїль, який США опікують, немов рідна мати.

Утворений 14.05.1948 р. за рішенням ООН від 29.11.1947 р., Ізраїль того ж 1948 року напав на Палестину, захопив 6,6 тис. км² її земель, Єрусалим і провадить свою війну з нею й іншими арабськими країнами безупинно вже 60 років. Такої тривалої війни світ не знав, починаючи від XVIII століття. Скільки в ній уже загинуло і скільки ще загине арабів і євреїв, ніхто не знає. Коли один ізраїльський прем'єр-міністр домовився з палестинцями про закінчення війни і мир в обмін за повернення захоплених палестинських земель, він був відразу убитий сіоністським терористом. Коли в 1956 р. Ізраїль почав війну з Єгиптом, то на захист останнього виступив СРСР, а агресора підтримали Англія, Франція і США і справа ледь не закінчилася Третьою світовою війною. Ізраїльсько-сіоністські агресори не виконали резолюції Ради Безпеки ООН від 22.11.1967 р. про політичне врегулювання близькосхідної кризи.

Сьогодні Ізраїль погрожує завдати ядерних ударів по деяких об'єктах Ірану, тобто почати термоядерну війну.

Увесь світ свідок того, як ООН, МАГАТЕ, США, інші великі держави настійно тиснуть на Північну Корею, Іран з метою не допустити створення ними ядерної зброї, а США, нібито, з тією ж метою розпочали війну з Іраком.

Ніхто з них жодного разу навіть не поцікавився, коли, як ядерна зброя опинилася в Ізраїлі: чи сам він розробив і налагодив її виробництво, чи хто і коли йому її подарували?! Ніхто цим не цікавиться навіть тепер, коли цей знахабнілий сіоністський агресор відкрито погрожує, бряжчить цією зброєю.

Отже, на історичній, святій для усіх віруючих землі, де народився Син Божий Христос, де його розіпнули, замучили давні юдейські сіоністи — фарисеї, сучасні сіоністи Ізраїлю і США за підтримки сіоністів усього світу впродовж десятиліть розпинають арабські народи, проливають кров людську, чинять свої злодіяння. Вони перетворили Близький Схід на небезпечну порохову бочку, що може вибухнути в будь-яку мить і поховати увесь світ.

І ні ООН, ні Рада Безпеки, ні НАТО, ні великі ядерні і малі держави, усе міжнародне співтовариство не в змозі їх зупинити, притягти до відповідальності.

— Що ж усе це означає?

— Означає не що інше, як те, про що так довго говорили більшовики — пардон, протягом тисячоліть говорили сіоністи: світове панування уже виявилось в руках пролетаріату — пардон, у руках сіоністів!

І відбулося це настільки непомітно, що світ цього ще не усвідомив або боїться усвідомити. Однак факт залишається фактом. Повернемося до цього питання трохи пізніше.

* * *

А поки розглянемо, хоча б коротко, боротьбу міжнародного співтовариства проти сіонізму.

Судячи з наявних історичних джерел, ідеологія юдейської зверхності виникла у давні часи за багато тисячоліть до нової ери. Відтоді почалася і боротьба з ним.

Найбільшої сили, влади сіоністи досягли в древній ізраїльській державі, де вони фігурували під личинами фарисеїв. Саме проти них і почав рішучу боротьбу Син Божий Ісус Христос. Він привселюдно викривав облудність, лукавство, ворожість фарисеїв, виганяв з ієрусалимського храму лихварів, навертав народ до своєї нової віри, проповідував 10 Божих заповідей, творив чудеса. Для фарисеїв запахло смаженим, над ними нависла реальна загроза втрати свою неподільну владу над іудейським народом. І вони оббрехали Його, нацькували на Нього свій народ і Пілата, зрештою розп'яли, замучили ЙОГО. Однак вони виявилися проти НЬОГО зовсім безпорадними, тому що Син Божий воскрес, а Його нова, спрямована проти сіонізму християнська релігія,

віра поширилася по всьому світі, запанувала в душах сотень мільйонів віруючих.

І саме цим зумовлена така люта ненависть сіоністського марксизму, більшовизму до релігії і Христа.

Боротьба народів світу з сіонізмом не припинялася, не затихала ніколи, а в міру зміцнення його влади, могутності вона спалахувала з новою силою, щоразу зміцнюючись. Вона триває і сьогодні.

Серед рішучих борців із сіонізмом такі видатні представники всіх народів: Тацит, Мартін Лютер, Богдан Хмельницький, Марія Тереза, Вольтер, Гете, Наполеон, Франц Ліст, Є.Дюринг, П.Лагард, Д.Франклін, О.Бісмарк, Т.Шевченко, Ф.Достоевський, С.Соловйов, М.Бердяєв, І.Франко, О.Пчілка, О.Купрін, Г.Форд, М.Фрей, Д.Рід, Д.Мейс, О.Платонов, О.Солженіцин, Г.Клімов, В.Астаф'єв, Л.Лук'яненко, Б.Олійник.

Цей список можна продовжувати і продовжувати.

У цьому списку і безліч євреїв, які заслуговують глибокої поваги за мужність в боротьбі проти сіоністів, що поневолили їхній народ. От лише деякі з них: Е. Тополь, професор Лур'є (Росія); дослідник З. Сітчин, рабин І. Вайз, учений А. Лілієнталь (США); учений М. Вандна, письменник І. Шамір, професор І. Шаак, емігрант із СРСР Ю. Нудельман (Ізраїль); харківський рабин, публіцист, письменник, автор 13 антисіоністських книг Е. Ходос, його попередник, автор антисіоністської книги рабин Я. Брафман (Україна).

Найбільш повними, детальними списками своїх супротивників володіють, звичайно, сіоністи, які ведуть проти них відкриту і закулісну люту війну, застосовуючи в ній найбільш витончені, підлі методи: від нахабного наклепу, брехливої огульної дискредитації до шантажу, погроз, фізичної розправи.

Проти своїх супротивників неєврейського походження вони застосовують звичайну свою зброю: звинувачують їх в антисемітизмі, розпаленні міжнародної ворожнечі і тягнуть до суду, виступаючи у такому разі в ролі полум'яних захисників єврейського народу від принижених гоїв.

Однак ця зброя не спрацьовує, непридатна проти їхніх супротивників-одноплемінників, що справді захищають єврейський народ від хибних поводителів сіоністів. От що говорить з цього приводу американський рабин, єврей І. Вайз: «Сіоністи чинять свої злочини не тому, що вони євреї, а тому, що вони проти євреїв... Сіоністи виступають проти Бога... І той, хто підтримує сіонізм, тим самим підтримує гріх... Сіоністи хочуть прикритися антисемітизмом, і їм вигідно, що ллється кров» (Персонал. — 2007. — № 7. — С. 8–11).

Міжнародна боротьба з сіонізмом у сучасному світі стрімко поширюється, зростає, як сніжний вал, стає щоразу більш організованою, масовою. Регулярно відбуваються антисіоністські семінари, симпозиуми, конференції і в окремих країнах, і на міжнародному рівні; кількість учасників і з суспільним резонансом щоразу зростають. До роботи залучають ЗМІ, публікують і поширюють матеріали.

Принципово важлива дедалі ширша участь у цих форумах євреїв, адже саме відвертий, чесний діалог між представниками єврейського й інших народів (без участі сіоністів, які бояться такого діалогу, щосили прагнуть не допустити його) дає змогу встановити довірливі, дружні взаємини, вирішити старі проблеми, об'єднати зусилля для спільної боротьби з сіонізмом, адже сіоністи, однаково ворожі і єврейському, і всім іншим народам.

Кожен, хто тісно спілкувався, жив з євреями, знає, що вони вміють формувати чудові, дружні взаємини, як і інші народи, бажають мати повноцінну родину, дітей, статок, справедливо, чесно жити і між собою, і з іншими людьми. Вони мають древню національну культуру, музикальні, розумні, привітні, люблять гумор. Тобто єврейський народ такий сами, як і будь-який інший, а поганих народів не буває.

Ототожнювати євреїв із сіоністами все одно, що ототожнювати німців, італійців з фашистами, росіян, українців з більшовиками, японців із самураями, китайців з хунвейбинами тощо.

Не тільки в євреїв, а й у кожного народу є свої вилупки. І коли в їхніх руках виявляється влада, це обертається для кожного народу трагедією, горем, стражданням.

Щодо цього, між іншими народами і євреями є лише одна різниця: засилля вилупків-сіоністів перевищило в них допустиму критичну масу, і це стало причиною їхньої споконвічної трагедії — сіоністського рабства. І якщо інші народи рано чи пізно знаходять силу і звільняються від влади своїх вилупків, то єврейському народові це не вдалося жодного разу за всю його історію. І не вдасться без допомоги інших народів.

Попри всю свою могутність сіоністи панічно бояться правди, старанно «оберігають», ізолюють єврейський народ від консолідації з іншими народами, тому що це для них смертельно.

Коли за допомогою міжнародного співтовариства єврейський народ вирветься із сіоністського рабства, вижене сіоністів зі своїх лав, вони втратять свою основу, ґрунт під ногами, виявляться «голими», зависнуть у «безповітряному просторі», виявляться один на один з усім світом і за одну мить втратять усю свою силу, міць — це буде означати для них повний «крах».

* * *

Однак наївно було б очікувати, що сіоністи будуть бездіяльні і мовчки спостерігатимуть, як їм готують цей «капут».

Історія не знає випадків, щоб хтось добровільно, без запеклої бійки не на життя, а на смерть віддав свою владу. А вже про сіоністів, які сьогодні володіють світом, і говорити не доводиться. І світове співтовариство мусить знайти спосіб, засоби, щоб відібрати від сіоністів цю владу. І воно може і зобов'язане вирішити це найскладніше завдання, тому що втрачати йому нічого: воно або вирішить його, або, як і єврейський народ, саме виявиться у безпросвітному сіоністському рабстві. Необхідно, насамперед, вирвати світове

панування у сіоністської верхівки США. Це необхідно не тільки заради вирішення «єврейського питання», подолання сіоністського панування, а й одночасно і заради світу, порятунку життя на землі. Це життєво необхідно усім — і великим ядерним державам, і без'ядерним, малим державам, і єврейському, і усім без винятку іншим народам.

Дедалі більше країн, урядів, політиків, суспільних діячів бачать один-єдиний шлях до цього в кардинальному реформуванні ООН, у доданні їй статусу, могутності справжнього гаранта миру, що залежить лише від колективної волі її членів, а не від США або вузького угруповання декількох країн.

Давно міжнародній спільноті запропоновано цілий пакет таких реформ. Назвемо лише основні, які можуть найбільш ефективно очистити ООН від сіоністського засилля:

— Розширити склад Ради Безпеки за рахунок членства таких, наприклад, країн, як Індія, Японія, Єгипет, Німеччина, Пакистан. Ліквідувати «право вето» і приймати рішення 2/3 або 3/4 голосами членів Ради.

— Підпорядкувати НАТО, її збройні сили під владу ООН, що ліквідувало б приводи для створення на протигагу НАТО військових блоків інших держав, зокрема ядерних, що означало б смертельно небезпечний для світу хаос у міжнародних відносинах.

Внаслідок цього автоматично зникла б черга бажаючих вступити в НАТО (у якій юрбиться й Україна) з метою знайти захист від зовнішніх ворогів під його ядерною парасолькою, оскільки в цьому випадку під цією парасолькою автоматично б виявилися усі країни — члени ООН. Зникла б і необхідність у країн, які прагнуть у НАТО, модернізувати свої збройні сили, озброєння за стандартами НАТО. Навпаки, маючи в ООН надійний захист своєї безпеки, вони могли б максимально зменшити свої збройні сили й озброєння.

Якби міжнародна військова могутність ООН перевищила військові сили й озброєння кожної окремої країни, включно із великими ядерними державами, і виявилася надійним гарантом їхньої безпеки, це могло б спонукати великі ядерні держави скоротити свої збройні сили і озброєння.

Зрештою це могло б стати могутнім стимулом для загального роззброєння, міжнародної довіри, припинення воєн, встановлення міцного, стабільного миру на землі.

— Для припинення воєн, своєчасного і обов'язкового покарання агресорів, військових злочинців створити при ООН постійно діючий Трибунал.

Передбачити в складі цього Трибуналу два постійно діючі, могутні підрозділи:

— секретний слідчий орган, що провадить свої розслідування військових злочинів у будь-якій точці світу і представляє Трибуналові свої звинувачення конкретних злочинців;

— секретний виконавчий орган, що здійснює вироки Трибуналу у випадках, коли злочинці добровільно не з'являються перед ним.

В умовах військової могутності так реформованої ООН навряд чи виявиться країна, що наважиться не видати її Трибуналові своїх військових злочинців, і в цього органу буде не так вже й багато роботи.

Зате кожен військовий злочинець, ким би він не був — хоч самим президентом США Бушем або президентом, прем'єр-міністром самого Ізраїлю, або казково багатим, але причетним до військових злочинів банкіром, — буде наперед знати, що кари Трибуналу ООН йому не минути, оскільки на землі не залишиться місця, де б він зміг її уникнути.

Оскільки в такій реформі ООН кровно зацікавлені не тільки малі і без'ядерні країни, а й великі ядерні держави, існує надія, що вона відбудеться.

А насамперед зацікавленими в ній повинні бути саме борці з сіонізмом, оскільки внаслідок такої реформи вперше в історії світу буде сформовано орган, здатний узяти сіонізм за шкірку, поставити перед своїм Трибуналом і за вчинені ним злочини судити і його, і породжений ним марксизм-більшовизм.

-----

* Цей путч схожий на мюнхенський путч фашистів у 1923 р.

Література

1. Маркс К., Энгельс Ф. Сочинения. — М., 1950. — Т. 21.
2. Маркс К., Энгельс Ф. Из статей в «Новой Рейнской газете» (орган «Союза коммунистов») 1848-1849 и 1853-1857 pp.
3. Из книги відомого італійського письменника Джованні Пабіні (1881–1956) «ГОГ» (1931). Він взяв інтерв'ю в Леніна в 1923 р. в Горках. (Див.: Береза І., Кисельовскі Б. Візія божевільного // Нація і держава. — 7.11.2006).
4. Молодая Гвардия. — 1991. — № 6. — С. 55.
5. Козенков Ю. Голгофа народов // Персонал. — 2006. — № 12. — С. 29.
6. Камінський Б. Кремлівський упир // Нація і держава. — 21.10.2006.
7. Ленин В.И. ПСС. — Т. 50. — С. 165.
8. Латышев А. Г. Рассекреченный Ленин. — М., 1996. — С. 57.
9. Всеукраїнське радіо. Радіопрোগрама «20 хвилин з В. Яворівським».
10. Моргун Ф. Т. Проклятье войне // Дивосвіт. — 2004. — С. 14, 15.
11. Крамаренко О. Чому світ не визнає Голодомор геноцидом? // День. — № 178 (2400), 18.10.2006.
12. Назаров М. В. «Кровавая месть славянским варварам» — это планировал еще Маркс. Еврейско-більшовицький переворот 1917 р. як передумова червоного терору та українських голодоморів // Матеріали IV Міжнародної наукової конференції. Київ, 25.11.2006. — К. — 2006. — С. 39.